

Estimat Pere:

La teva lletra del 4 l'hauria haguda de rebre als Estats Units, cap a on havíem de sortir el dia 1. Però hi ha hagut canvis de dates i sortirem el dia 25, en avió, cap a Washington. Rebràs, no cal dir-ho, la indefectible postal dels cirerers florits a la riba del Potomac. Vistos de prop, aquests cirerers, deuen fer el seu paper, però, què vols que et digui!, sé que els descobriré un aire "oficial" que farà que no em convencin del tot. Si Burns, en una famosa cançó, ens digué per sempre que el seu cor era a les terres altes, jo et confessaré allò que ja saps: el meu és allà on els ametllers floreixen a prop de la mar. Cada any, pel febrer, n'hi ha un que escala les roges muralles del meu cor, planta a dalt la seva blanca bandera olorosa. Ja et pots imaginar, doncs, com envejo els teus ulls carnals que aquest any han retrobat la meravella.

Em plau el que em dius sobre la classe de feina que has escollit. Traduir és una servitud -i com ho sabem l'Anna i jo!-, però té la seva íntima grandesa, i, en el teu cas, val infinitament més que "retocar" cànecers i màquines. Daudet ha estat sempre una de les meves admiracions menors. Però el calçasses de Goriot és una figura tan genialment creada que ens fa perdonar a Balzac el truculent Vautrin. Traduir ha estat per a nosaltres una mena d'artesanía de l'esperit, i una humilitat, també, que no ha deixat de tenir la seva resplendor. Però ara, jo sobretot, n'estic realment fatigat, i per poc que pugui procuraré d'escapo lir-me'n. La darrera traducció que vaig fer, a darreries de l'any passat, fou Nadja, de Breton. Si el resultat econòmic de les conferències als Estats Units ~~masmorra~~ és el que espero, em dedicaré durant un any a realitzar somnis de creació, llegir i "pasturar" al camp, en algun lloc no lluny de la ciutat de Mèxic. Aquests dies acuso el treball d'erosió interior, el mossec gris de la ciutat, i fa mesos que he perdut en certa manera el ritme del meu esperit. Certs aspectes del nostre viatge als Estats Units m'atrauen, però penso més en la tranquil·litat i la calma que representarà la tornada que no pas en les seduccions de les ciutats, els homes i els paisatges. La tornada significarà poder acabar l'antologia de la poesia universal (no pas més de quinze dies de feina) i, sobretot, enfonsar-me en Ecce Homo (títol definitiu de L'Elegia de les Quatre Estacions), que, si tinc sort, crec poder enllestir en dos o tres mesos. Dintre de Ecce Homo hi he fos ja el Poema de l'Home (tercera versió sintetitzada i allargada alhora) Recordes la lectura que et vaig fer d'aquest poema al fons d'un cafè del carrer Gante, deu fer una vintena d'anys, en la minyonia de l'exili? No cal dir que, malgrat la incorporació d'aquest poema a un "major opus", la dedicatòria a tu ha estat salvada i hi continuarà sempre.

Em parles de gent desconeguda per mi que em coneix i estima més del que jo em penso. Els noms que m'esmentes, és clar, no em diuen res, però em commou saber que existeixen. Potser dec ésser per a ells una mena de mite. No em fa res, això de la mite, però ~~emmpubliant~~ deixa-m'ho arrodonir així: un mite i un sentit...

Dia 22. Hem passat una setmana de la patada, que diria Homer. Tot per culpa d'un cònsul idiota que m'ha entretingut el visat durant alguns dies, un telegrama que no va arribar a temps al Institute de Washington i una grip que m'ha tingut, a l'Anna i a mi, estenellats un parell de dies al llit. Des d'ahí que tornem a campar-nos-les, i tranquils, perquè tot està a punt per a sortir dilluns amb l'American Airlines, a les 8'35 del matí.

Estem, doncs, al caire de la partença, i ja comptant les hores en relació a totes aquelles coses que encara ens cal fer abans de deixar Mèxic. L'Anna ha anat al Palacio de Hierro, a pagar uns terminis del famós refrigerador que fou el vostre, i jo estic sol al menjador, voltat dels textos en castellà i en anglès de les conferències que hauré de donar. Quan l'Anna torni, hauré de sortir amb ella per anar-me a comprar uns pantalons... Estic amb tu, doncs, Pere, entre una curta absència de l'Anna i uns futurs pantalons; però no vull deixar de fer honor ~~amb~~ a la frase final de la teva lletra, que diu: "No em deixis, Agustí!" No, no ens deixem, ni deixarem...

Em dius que Carles Sala té l'original de Quetzalcoatl. Deixem-lo a les seves bones mans i embolcallat amb el misteri ~~amb~~ amb que ells, en Sala i Quetzalcoatl, els plau de fer les coses. En va saber greu de no veure'l ~~amigu~~, fa un any i mig, a Argelès, on ~~en~~ va enviar una bella epístola i el somriure grec de la seva filla... Digueu-li que em recordo d'ell i d'altres cants.

Tinc molt poca confiança que el Pedreira pugui editar Quetzalcoatl. El Ribera, en la seva darrera ~~man~~ lletra, em diu que va ésser a casa del Pedreira per tal de retirar l'original d'un amic, el nom del qual ara no recordo. El Pedreira era fora, però, ~~amb~~ junt amb l'altre original, li van lliurar el de Quetzalcoatl...

Sento que l'Anna posa la clau al pany, i entra. Ens hem d'inclinar davant del destí. Oh pantalons! Et prometo, Pere, escriure't des de la primavera del Nord. Tu m'hi pots adreçar les teves notícies a:

Institute of Contemporary Arts
1630 Crescent Park N.W.
Washington 9, D.C. (U.S.A.)

Rebeu una ampla i forta abraçada de i'

Agustí